

Cartea lui Daniel - Numărul o sută doisprezece

Dezvăluirea simbolismului profetic al lui Ismael: De la arcaș la pecetlitor al celor 144.000

Jeff Pippenger
2024-03-02

Și Dumnezeu a fost cu copilul; el a crescut, a locuit în pustie și a ajuns arcaș. Geneza 21:20.

Ismael a devenit arcaș, care este un simbol al războiului și un simbol al judecății executorii aduse împotriva Romei.

Glasul celor ce fug și scapă din țara Babilonului, ca să vestească în Sion răzbunarea Domnului Dumnezeului nostru, răzbunarea pentru Templul Său. Strângeți laolaltă arcașii împotriva Babilonului: toți cei ce încordați arcul, tăbărâți împotriva ei de jur împrejur; să nu scape nimeni din ea: răsplătiți-i după fapta ei; după tot ce a făcut, faceți-i întocmai; căci s-a semețit împotriva Domnului, împotriva Sfântului lui Israel. Ieremia 50:28, 29.

Arcașii răsplătesc Babilonului după faptele ei, iar acea răsplătire începe la legea duminicală care urmează curând, odată cu a doua voce a capitolului optsprezece din Apocalipsă, când începe judecata executivă progresivă a Babilonului.

Și am auzit un alt glas din cer, zicând: Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu vă faceți părtași la păcatele ei și să nu primiți din urgiile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplătiți-i întocmai cum v-a răsplătit ea și întoarceți-i îndoit după faptele ei; în potirul pe care l-a umplut, umpleți-i îndoit. Pe cât s-a slăvit pe sine și a trăit în desfătare, pe atât dați-i chin și tânguire; căci zice în inima ei: Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voi vedea nicidecum tânguire. Apocalipsa 18:4-7.

Ismael și mama lui, Agar, au fost înlăturați de la moștenirea dreptului întâiului-născut și au fost alungați. Astfel, gelozia a devenit motivația profetică a Islamului, iar războiul, ocupația profetică a acestuia. Prima mențiune cuprinde înlăturarea impusă lui Ismael și mamei lui de către Sara, iar „înlăturarea” lor a devenit o caracteristică profetică principală a Islamului de-a lungul Cuvântului lui Dumnezeu și al istoriei. Descendenții lui Ismael aveau să fie oameni sălbatici, a căror mână va fi împotriva fiecărui om, iar trăsătura lor sălbatică este reprezentată de măgarul sălbatic arab, din familia cabalinelor. Astfel, războiul islamic al întâiului și al celui de-al doilea „vai” este reprezentat prin războinici călărind pe cai mânioși.

Islamul este solia ploii târzii, și este potrivit ca cele trei vaiuri să reprezinte trei linii profetice specifice, căci metodologia ploii târzii este "rând peste rând". Când caracteristicile profetice ale primelor două linii sunt aduse împreună, ele stabilesc linia celui de-al treilea vai. Toate cele trei linii profetice ilustrează perioada pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Aceste trei linii reprezintă perioada revărsării ploii târzii, căci ploaia târzie a început să picure când a sosit al treilea Vai, la 11 septembrie 2001.

"Ploaia târzie va cădea asupra poporului lui Dumnezeu. Un înger puternic va coborî din cer, iar întregul pământ va fi luminat de slava lui." Review and Herald, 21 aprilie 1891.

Perioada pecetlirii a fost, de asemenea, reprezentată de intervalul care a început la 11 august 1840 și s-a încheiat odată cu sosirea celui de-al treilea înger la 22 octombrie 1844. Acel interval de timp a fost, de asemenea, reprezentat în capitolul doi din Habacuc. Istoria millerită a împlinit capitolul doi din Habacuc și, în acest fel, ea a început când îngerul a coborât la 11 august 1840 și s-a încheiat când al treilea înger a sosit la 22 octombrie 1844.

Capitolul doi din Habacuc indică faptul că, la sfârșitul vedeniei, vedenia va "vorbi". În versetul trei al capitolului zece din Apocalipsa, îngerul a strigat (a vorbit) cu glas tare, iar la 22 octombrie 1844 același înger a jurat (a vorbit) că "nu va mai fi timp". Străjerul lui Habacuc din versetul unu al capitolului doi este plasat la 11 august 1840, căci atunci străjerii își înalță glasurile.

În răzvrătirea din 1888, pe care Sora White o identifică drept reprezentând îngerul din Apocalipsa optsprezece, care avea să lumineze pământul cu slava Sa, străjerii (Jones și Waggoner) și-au înălțat „glasurile” ca o trâmbiță, ca să arate poporului lui Dumnezeu fărădelegile sale, căci solia lor era solia către Laodicea. La 11 septembrie 2001, tipificat de istoria din 1888, Domnul Și-a călăuzit poporul Său din timpul sfârșitului înapoi la cărările cele vechi ale lui Ieremia, unde străjerilor nu li s-a dat ascultare. Pogorârea îngerului marchează sosirea profetică a străjerilor.

„Glasul” care a sosit la 11 august 1840 a fost transmis prin străjeri, iar lui Ieremia i s-a spus că, dacă, după dezamăgirea sa, se va întoarce la credința și încrederea în Dumnezeu, va deveni gura lui Dumnezeu. Când vedenia care întârziase a sosit în cele din urmă la 22 octombrie 1844, ea a „vorbit”. Perioada capitolului al doilea din Habacuc, care a fost împlinită în istoria millerită, ilustrează perioada pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii.

Este esențial să se recunoască faptul că perioada dintre 11 august 1840 și 22 octombrie 1844 ilustrează pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, care este perioada în care ploaia târzie este revărsată. Este esențial ca solia ploii târzii să fie identificată prin metodologia „linie după linie”. Perioada specială care este pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii este reprezentată în mod repetat în liniile profetice, iar așa este și în Habacuc, capitolul doi, pe care Sora White îl identifică în mod direct ca fiind împlinit în istoria milerită. Ea învață, de asemenea, în mod repetat, că istoria milerită se repetă în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii.

Întrețesută cu profețiile pe care le consideraseră ca fiind referitoare la timpul celei de-a doua veniri era o învățătură în mod special adaptată stării lor de incertitudine și de așteptare încordată, care îi încuraja să aștepte cu răbdare, în credința că ceea ce era acum întunecat pentru înțelegerea lor avea să fie, la vremea cuvenită, făcut limpede.

Între aceste proorocii se număra și cea din Habacuc 2:1-4: "Mă voi posta la straja mea, mă voi sui pe turn și voi veghea să văd ce Îmi va spune El și ce voi răspunde când voi fi muștrat. Și Domnul mi-a răspuns și a zis: Scrie vedenia și fă-o deslușit pe tăblițe, ca să alerge cel ce o citește. Căci vedenia este încă pentru un timp hotărât, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă zăbovește, așteapt-o, fiindcă va veni negreșit, nu va întârzia. Iată, i se îngâmfa sufletul: nu este drept în el; dar cel drept va trăi prin credința lui."

Încă din 1842, îndrumarea dată în această profeție — «scrie vedenia și fă-o lămurită pe tăblițe, ca să alerge cel ce o citește» — îi sugerase lui Charles Fitch întocmirea unei diagrame profetice pentru a ilustra viziunile din Daniel și din Apocalipsa. Publicarea acestei diagrame a fost privită ca o împlinire a poruncii date de Habacuc. Totuși, nimeni nu a observat atunci că în aceeași profeție este prezentată o întârziere aparentă în împlinirea vedeniei — un timp de zăbovire. După dezamăgire, acest text din Scriptură a părut deosebit de semnificativ: «Vedenia este încă pentru un timp hotărât, dar la sfârșit ea va vorbi și nu va minți; chiar dacă zăbovește, așteapt-o, pentru că va veni cu siguranță, nu va întârzia. ... Cel drept va trăi prin credința lui.»

O parte din profeția lui Ezechiel a fost, de asemenea, o sursă de tărie și mângâiere pentru credincioși: "Cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Fiul omului, ce este cea zicătoare pe care o aveți în țara lui Israel, care zice: Zilele se lungesc și orice vedenie dă greș? De aceea, spune-le: Așa zice Domnul Dumnezeu... Zilele sunt aproape și împlinirea fiecărei vedenii... Eu voi vorbi, iar cuvântul pe care îl voi rosti se va împlini; nu va mai fi amânat." "Cei din casa lui Israel zic: Vedenia pe care o vede el este pentru multe zile de acum înainte și el procește despre vremuri îndepărtate. De aceea, spune-le: Așa zice Domnul Dumnezeu: Niciunul dintre cuvintele Mele nu va mai fi amânat, ci cuvântul pe care l-am rostit se va împlini." Ezechiel 12:21-25, 27, 28. Marea controversă, 391-393.

Milleriții nu doar că se vedeau împlinind pilda celor zece fecioare și capitolul doi din Habacuc, ci au fost de asemenea conduși să vadă că perioada istorică în care îplineau aceste profeții era, de asemenea, identificată de Ezechiel drept aceeași istorie, acolo unde „efectul fiecărei vedenii” trebuia să se îplinească. Linia istorică ce reprezintă pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii este aceea în care se îplinește efectul fiecărei vedenii!

Liniile care reprezintă perioada ploii târzii și pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii sunt reunite pentru a stabili că istoria profetică poartă în mod invariabil semnătura lui Alfa și Omega.

Istoria millerită începe cu glasul îngerului din Apocalipsa, capitolul zece, și se încheie cu același glas. 11 septembrie 2001 începe cu primul glas din Apocalipsa, capitolul optsprezece, și se încheie cu al doilea glas din Apocalipsa, capitolul optsprezece. Habacuc, capitolul doi, începe cu glasul străjerilor și se încheie cu glasul străjerului lui Ieremia. Vaiul întâi începe cu Mahomed și se încheie cu Mahomed al II-lea. Vaiul al doilea începe cu dezlegarea celor patru îngeri ai Islamului și se încheie cu înfrânarea Islamului.

Metodologia care constituie ploaia târzie este metodologia „linie peste linie” a lui Isaia, iar liniile care sunt aduse laolaltă pentru a identifica și a stabili mesajul ploii târzii conțin invariabil semnătura lui Alfa și Omega. Întâiul „vai” din capitolul al nouălea al Apocalipsei începe cu Mahomed și se încheie cu Mahomed al II-lea. Perioada este împărțită în două tipuri de război: primul constă în atacuri dezorganizate împotriva Romei, care au început în mod hotărât odată cu Abubakar, urmat de o perioadă de o sută cincizeci de ani în care a avut loc primul război organizat al Islamului.

Perioada de o sută cincizeci de ani este reprezentată de profeția de timp a «celor cinci luni». Al doilea «vai» posedă, de asemenea, o profeție de timp, care este de trei sute nouăzeci și unu de ani și

cincisprezece zile. Așadar, întrucât structura profetică a primului și a celui de-al doilea «vai» identifică sfârșitul cu începutul, ea conține o delimitare între pecetluire și un interval de timp specific. Procesul pecetluirii este reprezentat la începutul istoriei primului «vai», și este reprezentat la sfârșitul celui de-al doilea «vai».

Ceea ce urmează după pecetluirea din versetul patru, în cel dintâi vai, este perioada de «cinci luni» (o sută cincizeci de ani). Perioada de cinci luni este menționată de două ori, o dată în versetul cinci și din nou în versetul zece. Ceea ce precede procesul de pecetluire din 11 august 1840 până la 22 octombrie 1844, în al doilea vai, este profeția «ceasului, zilei, lunii și anului» (trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile), din versetul cincisprezece. Împreună, pe o singură linie continuă, a cincea și a șasea trâmbiță încep și se încheie cu o ilustrare a procesului de pecetluire.

Ca două linii, aplicate "linie peste linie", ele identifică un început și un sfârșit marcate de Mahomed întâiul și Mahomed al doilea. "Linie peste linie", ele identifică două perioade distincte în fiecare linie, ceea ce este determinat de faptul că fiecare linie posedă o profeție de timp. În istoria vaiului întâi, Islamul avea să "rănească" Roma, iar în vaiul al doilea, avea să "ucidă" Roma. Primul vai a fost un război purtat cu sulite, săbii și săgeți, iar al doilea vai a introdus praful de pușcă ca armament.

VERSETUL 10. Și aveau cozi asemenea scorpionilor, iar în cozile lor se aflau ace; puterea lor era aceea de a vătăma pe oameni cinci luni. 11. Și aveau un împărat peste ei, care este îngerul adâncului fără fund; numele lui, în limba ebraică, este Abaddon, iar în limba greacă numele lui este Apolion.

Până aici, Keith ne-a furnizat ilustrații ale sunării primelor cinci trâmbițe. Dar acum trebuie să ne luăm rămas-bun de la el și să procedăm la aplicarea noii trăsături a profeției, introdusă aici; anume, perioadele profetice.

Puterea lor era aceea de a-i vătăma pe oameni timp de cinci luni. — 1. Se pune întrebarea: Pe ce oameni aveau să-i vatăme timp de cinci luni? — Fără îndoială, pe aceiași pe care aveau apoi să-i ucidă (vezi versetul 15); „a treia parte a oamenilor”, sau a treia parte a Imperiului Roman — diviziunea greacă a acestuia.

2. Când aveau să-și înceapă lucrarea de chinuire? Versetul 11 răspunde la întrebare.

(1) 'Ei aveau un împărat peste ei.' De la moartea lui Mahomed până aproape de sfârșitul secolului al treisprezecelea, mahomedanii au fost divizați în diverse facțiuni, sub mai mulți conducători, fără niciun guvern civil general care să se extindă asupra tuturor. Spre sfârșitul secolului al treisprezecelea, Othman a întemeiat un guvern care de atunci a fost cunoscut ca guvernul otoman, sau Imperiul Otoman, care a crescut până când s-a extins peste toate principalele seminții mahomedane, consolidându-le într-o singură mare monarhie.

(2) Caracterul regelui. „Care este îngerul adâncului fără fund.” Un înger semnifică un mesager, un slujitor, fie bun, fie rău, și nu întotdeauna o ființă spirituală. „Îngerul adâncului fără fund”, sau dregătorul principal al religiei care a ieșit de acolo când a fost deschis adâncul. Acea religie este mahomedanismul, iar sultanul este dregătorul ei principal. „Sultanul, sau Marele Seignior, cum i se spune fără deosebire, este de asemenea Califul Suprem, sau mare preot, unind în

persoana sa cea mai înaltă demnitate spirituală cu autoritatea seculară supremă.”-World As It Is, p.361.

(3) Numele lui. În ebraică, „Abaddon”, nimicitorul; în greacă, „Apollyon”, cel ce extermină sau nimiceste. Având două nume diferite în două limbi, este evident că se intenționează reprezentarea caracterului, mai curând decât a denumirii puterii. Dacă este așa, așa cum este exprimat în ambele limbi, el este un nimicitor. Acesta a fost dintotdeauna caracterul guvernului otoman.

Dar când a întreprins Othman primul său asalt asupra Imperiului Grec? — Potrivit lui Gibbon, *Decline and Fall, etc.*, „Othman a pătruns pentru prima dată pe teritoriul Nicomediei în ziua de 27 iulie 1299.”

Calcululele unor autori s-au întemeiat pe presupunerea că perioada ar trebui să înceapă odată cu întemeierea Imperiului Otoman; însă aceasta este în mod evident o eroare; căci nu numai că aveau să aibă un împărat peste ei, ci aveau să-i chinuiască pe oameni timp de cinci luni. Dar perioada de chin nu putea începe înainte de primul atac al chinuitorilor, care a avut loc, după cum s-a arătat mai sus, la 27 iulie 1299.

Calculul care urmează, întemeiat pe acest punct de plecare, a fost întocmit și publicat într-o lucrare intitulată *Christ's Second Coming, etc.*, de J. Litch, în 1838.

„«Și puterea lor era să-i vatăme pe oameni cinci luni.» Până aici se întindea însărcinarea lor, de a-i chinui prin prădăciuni necontenite, dar nu, din punct de vedere politic, de a-i ucide. «Cinci luni», socotind treizeci de zile pe lună, ne dau o sută cincizeci de zile; iar aceste zile, fiind simbolice, semnifică o sută cincizeci de ani. Începând cu 27 iulie 1299, cei o sută cincizeci de ani ajung până în 1449. În tot acel răstimp, turcii au purtat un război aproape neîntrerupt cu imperiul grec, însă fără a-l cuceri. Au pus stăpânire pe mai multe provincii grecești și le-au stăpânit, dar independența greacă s-a menținut la Constantinopol. Însă în 1449, la încheierea celor o sută cincizeci de ani, a intervenit o schimbare, al cărei istoric va fi găsit sub trâmbița următoare.” Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 505-507.

Uriah Smith citează calculul lui Josiah Litch privitor la cei o sută cincizeci de ani, care, odată încheiați, reprezintă un punct de plecare pentru profeția de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile din următoarea Trâmbiță. Comentând asupra predicției lui Litch cu privire la aceste două profeții de timp conexe, Sora White a consemnat:

"În anul 1840, o altă remarcabilă împlinire a profeției a stârnit un interes pe scară largă. Cu doi ani înainte, Josiah Litch, unul dintre predicatorii de frunte ai celei de-a doua veniri, a publicat o expunere asupra Apocalipsei 9, prezicând căderea Imperiului Otoman. Potrivit calcululelor sale, această putere urma să fie răsturnată . . . la 11 august 1840, când era de așteptat ca puterea otomană în Constantinopol să fie frântă. Iar aceasta, cred eu, se va constata că așa este."

Chiar la timpul hotărât, Turcia, prin ambasadorii săi, a acceptat protecția puterilor aliate ale Europei și astfel s-a plasat sub controlul națiunilor creștine. Evenimentul a împlinit întocmai prezicerea. Când acest lucru a devenit cunoscut, mulțimi au fost convinse de corectitudinea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și asociații săi, iar mișcarea adventă a

primit un avânt remarcabil. Bărbați învățați și de văză s-au unit cu Miller, atât în propovăduirea, cât și în publicarea vederilor sale, iar între 1840 și 1844 lucrarea s-a extins rapid. Tragedia veacurilor, 334, 335.

Primul și al doilea vai sunt legate prin două profeții de timp interconectate. Primul vai începe cu o ilustrare a pecetluirii, iar al doilea vai se încheie cu istoria de la 11 august 1840 până la sunarea celei de-a șaptea trâmbițe la 22 octombrie 1844, care este, de asemenea, o ilustrare a pecetluirii. Începutul și sfârșitul poartă semnătura lui Alfa și Omega, deoarece, ca și în istoria în care Hristos a confirmat legământul pentru o săptămână, perioada este împărțită în două părți. Prima perioadă începe cu primul Mahomed și se încheie cu al doilea Mahomed. A doua perioadă începe cu „un glas de la cele patru coarne ale altarului de aur care este înaintea lui Dumnezeu” și se încheie cu „glasul” lui Hristos, jurând „pe Cel ce trăiește în vecii vecilor, care a creat cerul și cele ce sunt în el, și pământul și cele ce sunt pe el, și marea și cele ce sunt în ea, că nu va mai fi timp.”

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Orice întrebare pe care Satana o poate stârni în minte, spre a crea îndoială cu privire la mărețta istorie a peregrinărilor trecute ale poporului lui Dumnezeu, va fi pe placul măriei sale satanice și este o ofensă adusă lui Dumnezeu. Solia venirii iminente a Domnului în lumea noastră, cu putere și cu mare slavă, este adevăr, iar în 1840 multe glasuri s-au ridicat în proclamarea ei. Manuscript Releases, volumul 9, 134.